

Paparac

41

Dvomim, da je Laurent zadržal kak primerek. Policija je izvedela, da ima Laurent fotografije, ker je neki posrednik posnetke objubil publikaciji Le Nouveau Detective. Pokazalo se je, da je posnetke ponujal policistu v civilu, in aretirali so ga.

Pozneje je Laurent v intervjuju na francoski televiziji povedal, da je bila Diana tudi mrtva lepa. Takrat sta David in Fabrice že vedela, da ju išče policija in da bosta postala žrtvi lova na čarovnice. Dogovorila sta se, da najmeta odvetnika, in v četrtek sta šla skupaj z njim na policijsko postajo.

O vsem, kar se je tiste noči dogajalo je bilo veliko ugibanja in domnev. Še vedno se mi zdi kup stvari sumljivih. Marsikaj se preprosto ne ujema z zgodbo, pa nisem nikakršen privrženec teorije zarote. V resnici razmišljam precej črno-belo. Kar smo zvedeli, je bilo v marsičem nelogično in tako je še danes. Jasno, teorije zarote se pojavijo, kadar ni pravih informacij.

Paparaci so postali grešni kozli brez vsakršnega dokaza za take domneve. Kar je bilo zelo pripravno. So morali zasledovati princeso? Teško je odgovoriti na to vprašanje, kljub vsemu pa je resnica, da je hotela, da jo tiste noči fotografiramo. Moji sodelavci so dobili več namigov. Vedeli so, skozi kateri vhod bosta šla in kdaj. Če želiš skrivaj pobeogniti iz hotela, kakršen je Ritz, to ni težko.

Diana in Dodi sta imela najboljšo varnostno službo. V redu, telesni stražarji trdijo, da ni bilo nikakršne zarote.

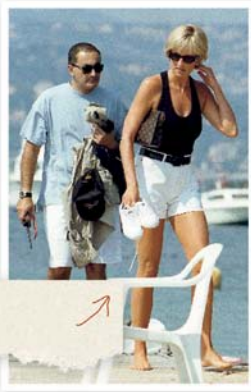
Vendar je eden izmed njih izgubil spomin, drugi pa je pred kratkim za izpolnjevanje svojih obveznosti dobil kup denarja.

Govorilo se je, da je brat Jasona Fraserja nekako povezan z Interpolom, in številni namigujejo, da je dobil informacije z višje ravni kot drugi paparaci. Dobro zanj, če to drži. Kar koli se je že v resnici zgodilo, nekateri trdijo, da je Jason svojim francoskim partnerjem naročil, naj se tiste noči ne pojavijo in naj ne zasledujejo Diane. Vsekakor je nenavadno, da se samo oni takrat niso pojavili v Ritzu in pozneje na prizorišču nesreče. Izjemno čudno je, da ti fantje niso pokrivali dogodka. So cenjeni profesionalci, nekdanji partnerji Dannyja Angelija in prav neverjetno je, da jih ni bilo. Še ena nerazjasnjena skrivnost.

Nobenega dvoma ni, da bi imela Diana več možnosti, da preživi, če bi jo odpeljali v bolnišnico, ki je le deset minut oddaljena od prizorišča nesreče, kot pa da so jo petnajst minut vozili naokrog. In še, kar je dokumentirano, neka Britanka, ki je takrat živela v Parizu, je povedala, da se je noč pred nesrečo peljala skozi predor in da so bile vse varnostne kamere v predoru obrnjene v steno. Daily Mail je o tem objavil članek februarja 2000.

Po Dianini smrti se je svet paparacev začel razkrajati. To sem zaznal in dejavnost BIG sem razširil še na fotografiranje živali, srčkanih, nenavadnih in čudovitih reči, ekstremnih športov in še česa drugega, kar utegne prinašati denar. Nekateri je zagrabila panika in niso vedeli, kaj naj počnejo. Ta vlak se je spektakularno iztiril. Razen prvotnega šoka in začasnega upada zanimanja se ni zgodilo nič bistvenega.

Čeprav se današnji postopki ne razlikujejo dosti od tistih iz leta 1997, se mi na splošno zdi, da je Dianina nesreča okrepila dejavnost paparacev. Veliko navdušencev se je lotilo tega



V zadnjih dveh tednih svojega življenja nam je Diana priskrbel obiljekrasnih posnetkov. Vsi so s križarjenja z Dodijem. Tudi Harry je prijel za kamero in postal paparac (desno zgoraj). Ta posnetek Diane in Dodija so uporabili širom po svetu (desno spodaj).

Po Dianini smrti se je svet paparacev začel razkrajati

posla, izkušeni profesionalci pa živijo na račun zavedanja, kaj je na tem področju resnično pomembno. Upam, da je jasno, da kljub večnemu lovu

za fotografijami ni treba kršiti zakonov in drveti z noro hitrostjo, da bi pred kom pobeognili. Pariz je bil vedno znan po paparacih na motorjih. Motorji so po vsej Franciji način življenja. Tako je bilo leta 1997 in tako je sedaj. BIG je pred kratkim dobil krasne fotografije Angeline Jolie in Brada Pitta, ki jih je posnel eden teh motoristov, ko je po vsem Parizu zasledoval njun avto.

Etičnega kodeksa ni, vsaj med svobodnjaki zagotovo ne, vendar se pri BIG držimo strogih pravil in moj sef je poln fotografij, ki ogrožajo zasebnost in katerih objava ni v javnem interesu.

zadevne in motivirane, vendar pa jim znanja na področju dela z otroki z avtističnimi motnjami primanjkuje.

Kot enega izmed problemov v razvojnih oddelkih bi izpostavili akumuliranje strokovnih znanj. V svetu je priznanih veliko metod, kot so Floor time, Pecs, Teeach, ABA, ki so se pokazale kot najuspešnejše pri delu z osebam z avtizmom.

Odgovorni kadri, ki se ukvarjajo s problematiko avtizma, strokovnim delavcem, ki delajo z otroki z avtističnimi motnjami, ne omogočajo izobraževanja po v svetu priznanih metodah, ki pripomorejo, da se lahko otrok z avtističnimi motnjami uči in pridobiva na posameznih področjih.

Strokovne osebe zato nimajo dovolj možnosti, da bi se dodatno izpopolnjevale in izobraževale po teh metodah. Posamezne so se lahko izobrazile samo v kateri od teh, ker so vsa izobraževanja teh metod licenčna. Verjamemo, da bi se strokovne delavke v razvojnih oddelkih na izobraževanja prijavljale, če bi jim bila izobraževanja po priznanih metodah omogočena, saj se zavedajo, da lahko z dodatno pridobljenim znanjem učijo in pomagajo ter tako koristijo otrokom z avtističnimi motnjami.

Za avtistične otroke je izredno pomembno, da starši in tim strokovnih delavcev v vzgojno-izobraževalni instituciji, ki z otrokom dela, medsebojno sodelujejo in izvajajo zastavljene cilje po individualiziranem programu, saj se bo otrok lahko razvijal in napredoval le ob pravilni podpori in

ob ustreznem programu pomoči. Naši otroci torej potrebujejo ustrezno obravnavo že sedaj. V sedaj veljavem Pravilniku o organizaciji in načinu dela komisij za usmerjanje otrok s posebnimi potrebami ter o kriterijih za opredelitev vrste in stopnje primanjkljave, ovir oziroma motenj otrok s posebnimi potrebami ni predvideno, da se lahko v prilagojen predšolski program vključujejo otroci z avtističnimi motnjami. Naši otroci bi morali biti opredeljeni kot otroci z zmerno motnjo v duševnem razvoju, kot naglušni, slabovidni ali gibalno ovirani, da bi bila vključitev v prilagojen predšolski program možna. To pa naši otroci niso!

Seznanjeni smo z vsebino pravilnika. Pravilnik je v postopku sprejemanja, zato želimo, da ministrstvo za izobraževanje, znanost, kulturo in šport Pravilnik o usmerjanju v javno veljavne programe za otroke s posebnimi potrebami v celoti podpre.

Na podlagi 9. in 10. člena zakona o usmerjanju otrok s posebnimi potrebami (Uradni list RS št. 58/11) je pripravljen pravilnik o usmerjanju v javno veljavne programe za otroke s posebnimi potrebami, v katerem je opredeljeno, kako naj komisije za usmerjanje v strokovnem mnenju predlagajo usmeritev otrok s posebnimi potrebami v javno veljavne programe ob upoštevanju njihovih potreb na telesnem, spoznavnem, čustvenem, socialnem področju ter posebnih zdravstvenih potreb. Pri tem se upoštevajo tudi otrokove vzgojno-izobraževalne

potrebe, dosežena raven razvoja, zmožnost za učenje in doseganje standardov znanja ter napoved njegovega nadaljnega razvoja. Pri sprejemanju pravilnika o usmerjanju v javno veljavne programe za otroke s posebnimi potrebami naj se upošteva Listina pravic oseb z avtizmom.

Ena temeljnih pravic oseb z avtizmom je namreč omogočiti jim dostopno in primerno izobraževanje. Predšolskim otrokom z avtističnimi motnjami država mora omogočiti vključitev v razvojne vrte. Pri avtizmu gre vendarle za motnjo, ki prizadene številna področja otrokovega funkcioniranja in mu predvsem onemogoča učenje in napredovanje v veliki skupini, ob njemu neprilagojeni komunikaciji, strukturi prostora in dejavnosti. Otroci z avtističnimi motnjami morajo biti deležni vzgoje in izobraževanja s pristopi in strategijami, ki jim bodo omogočali, da se učijo, premagujejo primanjkljaje, razvijajo prilagoditvene spretnosti in le tako napredujejo.

Če bodo naši otroci ostali brez ustrezne obravnave sedaj, vemo, da ne bodo mogli nadoknaditi zamujenega. Za otroke z avtističnimi motnjami so potrebne korenite spremembe in izboljšave, saj otroci z avtizmom nimajo svojih pravic ne z zdravstvenega kot tudi ne s pedagoškega vidika.

Zagotovo spada avtizem v otroštvu med ene najbolj perečih problematik otroških diagnoz v Sloveniji.

Inge Zorec, predsednica Društva za pomoč otrokom z avtističnimi motnjami

MILAN PETEK LEVOKOV

Ljudje na burji

93

Ivo poslušal njegove besede, a jih v resnici ne poslušal, izgubil je že tok misli, znašel se je v goščavi nerazumljivega in da se je vsega rešil, je odmisli pomen besed in poslušal le njihov zvok, z mislimi pa bil drugje, tako kot s pogledom. Sledil je predsedniku, ki je ta uprl pogled v zid za njim, kot da v resnici govori zidu, ne pa starcu pred seboj. Na zidu je visela stenska ura in zraven velika slika reke z obrežjem.

Človek pred Ivotom govori in govori, sekunde na uri tečejo, počasi, Ivo jih opazuje in čaka, da se na neki točki vse to govorenje ustavi. Bila je poplava besed iz katerih pa ni mogel izluščiti odgovora na svoje vprašanje je bil morda nejasen on?

Ivo se ni trudil s spremljanjem možakarjevega samogovora; ta je očitno v njem užival in Ivo ga ni hotel motiti. Tak govor ga je spominjal na govorance partijskih sekretarjev, ki so še v nekem drugem času prihajali v podjetje, na sestanke sindikata in razlagali nekakšne delavskosocialistične doktrine, ki so jih samo oni razumeli. Delavci so ob tem mirno čakali, da se govor konča in so spet lahko odšli po svojih obveznostih. Tako kot je zdaj mirno čakal Ivo, da se ta poplava besedičenj ustavi. Kot da se je znašel v megli tistega nabrežja, ki ga je prikazovala slika na steni predsednikove pisarne: reka teče in nad njo se dvigajo meglice ter preplavljajo bregove, ki se stapljajo z modrikastim ozadjem v nedoločljivo in neprepoznavno gmoto. Ivo se je znašel v tej megli in želel si je, da se dokoplje čistine, kjer je bil čoln in da z njim odrine stran, daleč stran od teh govoranc

... tako da jasnega odgovora ni, razen da je treba spoštovati zakone in pravno pot, je plešasti možakar z ribjimi očmi in pobarvanimi lasmi zaključil z govorom. Obžalujem ...

Torej pravice do domače besede ni? se je Ivo zganil. Beseda obžalujem, ki je bila le vljudnostno naravnata, ga je zbudla. Veste, tako je bilo za časa Italije, pod fašizmom, vsega se še spomnim; v tej vaši pisarni je sedel italijanski prefekt, ki je očeta kaznoval, ker sem v šoli spregovoril slovensko besedo

Nisem misli tako, hotel sem reči, da posebnega zakona, na katerega bi lahko oprli vašo zahtevo, pozitivna zakonodaja ne pozna

Ivo je skomignil: Tudi italijanska oblast nam je govorila, da moramo spoštovati zakone, in po teh zakonih je bilo prepovedano govoriti slovensko, a jim nismo verjeli; vedeli smo, da zagotovo obstaja še kakšen zakon, ki nam to dovoljuje. Mnogi tukaj Ivo je pokazal z rokami naokrog so se borili za tak zakon, in smo uspeli! Zato, da se zdaj midva, na sodišču, lahko pogovarjava v slovenskem jeziku

Obžalujem, gospod Markič, če ste me tako razumeli, se je predsednik še enkrat opravičil. Hotel sem le pojasniti zadevo s pravno primerjalnega vidika; v kolikor še želite kaj?

Hvala, gospod predsednik, ker ste si vzeli čas, se mu je Ivo zahvalil. Bom poskusil še kje drugje!

Ivo je vstal. Odhajal je. Bil je slabše volje. Takšnih odgovorov in takšnih mleglenih govoranc, ki nicesar ne povejo, le jemljejo čas ljudem, se je v življenju že naposlušal. In še najmanj mu je bilo treba, da jih poslušal še na sodišču. Kot da se je čas zavrtel petdeset let nazaj, na sindikalno zborovanje z nagovorom partijskega sekretarja. Takrat so hoteli zvedeti, ali lahko dobijo tople malice na podjetju, dobili pa so političen govor. Tako kot on zdaj.

Ko je zapustil poslopje sodišča in spet stopil na žgoče sonce, si je oddahnil. V kamniti stavbi ga je že začelo mraziti in zdaj je potreboval malo toplote, da pride k sebi. Napotil se je v gostilno, popil bo kozarec vina in zraven še pokadil cigareto. Morda dve. Zaslužil si je, rešil se je občutka grobnice, ki jo je dobil na sodišču.

Pisma bralcev

Premalo pozornosti otrokom z avtizmom

Statistike v Sloveniji kažejo, da je javnost avtističnih motenj pri otrocih v opaznem porastu, saj se vsako leto rodi približno 180 otrok z avtističnimi motnjami.

V Društvu za pomoč otrokom z avtističnimi motnjami si prizadevamo za vključitev otrok z avtističnimi motnjami v prilagojene programe za predšolske otroke in zagotovitev ustreznih celostnih obravnav, saj bodo lahko napredovali le ob pravilni podpori in z ustreznim programom pomoči. Zato se nam zdi nedopustno, da odgovorni v Sloveniji ne ukrepajo in izdelajo smernic za otroke z avtističnimi motnjami. Opažamo, da v Sloveniji otrokom ni možno zagotoviti zgodnje, intenzivne in celostne obravnave, ki je osnovni pogoj za to, da otroci z avtističnimi motnjami premagujejo svoje primanjkljaje in napredujejo.

Vsi tisti otroci, ki so vključeni v intenzivno, za avtizem specifično zgodnjo obravnavo, se razvijajo bolje, so prej samostojni, zato z obravnavami otrok ne smemo čakati.

Vsak otrok ima svoj značaj, zmožnosti in intelektualne sposobnosti.

Določeno število predšolskih otrok z avtističnimi motnjami je usmerjenih v razvojne oddelke vrtcev, kjer imajo

po mnenju staršev za njih za zdaj najboljše pogoje. V razvojnih vrtcih je v skupini maksimalno šest otrok, s katerimi delata defektologinja in vzgojiteljica. Otroci v razvojnih oddelkih so deležni logopedске, delovnoterapevtske in specialpedagoške obravnave, po potrebi tudi fizioterapije. Delo v razvojnih oddelkih poteka v majhni skupini otrok in omogoča defektologinji individualno obravnavo otroka 1:1 ter skrbno načrtovano delo po individualiziranem programu. Strokovne delavke si medsebojno izmenjujejo strokovne informacije o posameznem otroku in skupaj načrtujejo ter evalvirajo otrokov razvoj in napredek. Ker je otrok cel dopoldan vključen v obravnavo v vrtcu, ga strokovne delavke lahko dobro spoznajo in mu tako pomagajo, da se uči in osvaja spretnosti in veščine na področjih komunikacije, socialne interakcije, vedenjskih težav in miselnih spretnosti. Predvsem pa na tistih področjih, kjer ima otrok največ primanjkljave. Tako se skozi obravnave uči samostojnosti.

Zelo pomembna je tudi integracija med vrstniki in da so v skupini otroci, ki govorijo. Otroci, ki se verbalno ne sporazumevajo, velikokrat s pomočjo opazovanja, gest, z govorico telesa, obrazno mimiko, kazanjem in intonacijo glasu prepoznajo sporočanje osebe in določena neverbalna sredstva komunikacije posnemajo.

Starši otrok z avtističnimi motnjami opažamo, da so strokovne delavke, ki delajo v razvojnih oddelkih, na svojem področju dela strokovne, pri-